

အိမ်

ပန်စင်တီ

အခန်း(၁)

"တက္ကသိုလ်မတက်ခိုင်းလို့ တော့လုံးဝမဖြစ်ဘူးသမီး...ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ကိုယ်ဘယ်လိုပဲနေနေ...အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ...အပြင်မှာ တော့တင့်တင့်တယ်တယ်ထားရမှာပဲ"

"လူကြားကောင်းအောင် ပြောစရာတွေအများကြီးပါမေမရယ် ... မေမေအဲဒီလိုဟိုကြောက် ဒီကြောက်နဲ့ ရှောင်လွန်းလို့ ဒီကောင်မလူတက္ကသိုလ်တက်ဖို့ ထိဖြစ်လာတာ ... ဒီလိုခပ်ထုံထုံ ခပ်အမိန်းမတစ်ယောက်ကို ထူလို့ အလို့ စာသင်ပေးလို့ မရလို့ အကြောင်းပြောစရာတွေမှ အများကြီးပဲ"

"ပြောသလောက်လွယ်မလားအေ ... သူ့အဒေါ်မုဆိုးမက ကျောင်းဆရာမ၊ သူ့တူမညာရေး ဘယ်လိုဆိုတာသိနေတဲ့ ဟာ..."

"အဲ့တစ်ယောက်က ဦးလေးနဲ့ စပ်မှ တော်တာပါ ... အခုမုဆိုးမဖြစ်သွားပြီ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး"

"သွေးမဆိုင်ပေမယ့် ပါးစပ်ကဆိုင်သေးတယ် ... နေကြတာ အလှမ်းကွာပေမယ့် ... ဒီအိမ်၊ ဒီခြံလုပ်ငန်းအားလုံးက တို့ နဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ ပြောမယ့်သူတစ်ယောက်ရှိနေတဲ့ အတွက် ဆင်ခြင်သင့်တာကို ဆင်ခြင်ရမှာပဲ"

"ဘာလုပ်ငန်းလဲ မေမေရယ် ... ဘာတွေများကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရှိ

လို့ လဲ"

သမီးသုံးယောက်ရှိသည်။ ။

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်ဝင် လာပြီး ဒီစကားတွေချည်းပြောနေတာ ဒေါ်စုစုလွင်စိတ်မရှည် ဖြစ်လာသည်။ ။

"ငါပြောလိုက်ရင် လူကြားတော့မှာပဲ ... အဲဒီဘာမှ မရှိဘဲ လုပ်ငန်းတွေအိမ်ယာတွေကိုပဲ ညည်းတို့ မှာ ဘာရှိသလဲ၊ ညည်းတို့ အဖေဘာအရှာအဖွေကောင်းလွန်းလို့ ဒီအိမ်ကိုရောက်လာတာစဆို သူများကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ နေရတာသိလား"

ဒေါ်စုစုလွင်အသံက သူများကျေးဇူးကိုပြောသလိုလို သမီးတွေကိုနားချသလိုလို မျက်ဝန်းများက အေးစက်ခက်ထန်ကာ နာကျည်းသံပါလာသည်။ ။ မေ့နိုင်ပါ့မလား။

ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်တာတောင် ညီကိုဒရိုင်ဘာလုပ်ခိုင်းပြီး မယားနဲ့ သမီးသုံးယောက်ကို အလုပ်သမားတန်းလျားမှာ နေခိုင်းခဲ့တာ။

"ဘယ်လိုမှ တော့သဘောမထားနဲ့ စုစုညည်းယောက်ျားက ငွေမြင်ရင်စိတ်ခိုင့်တာ မဟုတ်ဘူး ... ဒါကြောင့်သူ့ကိုအခွင့်အရေးများများ ပေးထားလို့ မဖြစ်ဘူး ... လုပ်အားနဲ့ တိုင်းတာသတ်မှတ်ပေးပေမယ့် ... မလောက်ငှရင် ညည်းအစ်မကိုပြောပါ ... လိုတဲ့ အကူအညီတောင်း"

ပြောပုံလေးကတော့ ယဉ်နေသည် ပါပဲ။

ဦးဇေယျနိုင်၊ ဒေါ်ဝသုန်စန်းတဲ့ ။

နာမည်ကြားတာနဲ့ တောင် ဒေါ်စုစုလွင်နှုတ်ခမ်းကမဲ့ပြီးသား။

ကိုယ့်ယောက်ျား လောင်းကစားမက်တာ အသုံးစွဲလက်ဖွာ၍ နာမည်

ပျက်ရှိခဲ့တာ သူမသိသည် ပဲ။

ဒေါ်စုစုလွင် သူမကိုယ်တိုင်က အထည်ကြီးပျက်သားသမီးမို့ နဂိုမာန စိတ်ကရှိပြီးသား။

ဦးအောင်လွင်နဲ့ လက်ထပ်တာက ချစ်စိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့်ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် မိဘများကလည်း ကိုယ်မှာ စီးပွားပျက်နေရတဲ့ ထဲအားကိုးလောက်ဖွယ်အခြေအနေမရှိတဲ့ ယောက်ျားကို ယူရပါ့မလားလို့ စိတ်ဆိုးကြသည် ။ ဒါပေမဲ့ ...

"မောင် ဆွေမျိုးနဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပါကွာ ... ခပ်နိမ့်နိမ့်ကောင်မဟုတ်ပါဘူး"

ဦးအောင်လွင်က ဆွေမျိုးအားကိုးနှင့် အာမခံတွေခံလိုက်သေးသည် ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဘယ်ဆွေမျိုးက အားကိုးရလို့ လဲ။

ငွေကြေးလေးနည်းနည်းပါးပါး ထောက်ပံ့ခဲ့ကြသည် မှ လွဲ၍ ဘာအကူအညီမှ မရခဲ့ပေ။ အစကတော့ တိုက်ခန်းငှားနေနိုင်ခဲ့သေးသည် ။

ကလေးနှစ်ယောက်ရတော့ ဦးအောင်လွင်ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့ စားတတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့် အိမ်လေးပေါ်ပြောင်းနေခဲ့ကြရသည် ။

ဆင်းရဲပါတယ်ဆိုမှ မွေးလိုက်မိတာက တစ်ဝမ်းလွယ်လိုက်တာ အမြဲသမီးလေးနှစ်ယောက်။

ဒုတိယကိုယ်ဝန် သုံးယောက်မြောက်သမီးလေးမွေးပြီးတော့ ဘယ်လိုမှ ရပ်တည်လို့ မရအောင် ကျပ်တည်းလာတာကြောင့် ဦးဇေယျနိုင်တို့ ဆီရောက်သွားခဲ့သည် ။ အားကိုးထိုက်တဲ့ ဆွေမျိုးတွေ။

ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲချင်းတောင် ဒရိုင်ဘာလုပ်မှ နေစရာစားစရာပေးနိုင်မယ်တဲ့ ဆင်းရဲကျပ်တည်း နေတုန်းအကူအညီပေးတာက ကျေးဇူးတင်

ထိုက်တယ်ဆိုပေမယ့် သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ။

ပြီးတော့ သူ့မှာ သမီးရှိသလို ကိုယ့်မှာ လည်း သမီးရှိသည် ။ သူတို့ သမီးကကိုယ့်သမီး အငယ်ဆုံးနဲ့ မှ ရွယ်တူ။ ဒါကိုအောက်ကျနောက်ကျ သည်းခံချောမြူ၍ ပေါင်းသင်းနေရတဲ့ ဘဝ။ သားသမီးချင်းယှဉ်တော့ မာနကခေါင်းထောင်လာသည် ။ သူ့သမီးကိုဆင်သမျှ ကိုယ့်သမီးလေး တွေကို မဆင်ရမကျွေးရတော့ မကျေနပ်စိတ်တွေတစ်စစ စုဆောင်းမိ လာသည် ။

"ဒီကောင်မကိုကျောင်းထားပေးရတာနဲ့ ... တင့်တယ်စေချင်ရတာနဲ့ ... တက္ကသိုလ်မှာ နားပွင့်မျက်စိပွင့်နဲ့ ဖြစ်သွားရင် ဒီကောင်မကို သမီးတို့ ဘယ်လိုထိန်းနိုင်မလဲ"

နေခြည်စုလွင်အသံကြောင့် ဒေါ်စုစုလွင်အတွေးစတွေ ပြတ်တောက် ကုန်၏။

"ကျောင်းထားပေးခဲ့တာလည်း ဆယ်တန်းအောင်သွားပြီမဟုတ် လား ... ဒီကောင်မငါတို့ ကို မျက်မှေးတောင်ကြည့်ရဲခဲ့လို့ လား တက္ကသို လ်မှာ လည်း အဲဒီပုံစံအတိုင်းပဲ ဆက် လုပ်သွားရုံပေါ့ ... ညည်းတို့ ရှိတာ ပဲ ..."

"ရှိပေမယ့် အထက်တန်းကျောင်းနဲ့ တက္ကသိုလ်က တူတာ မဟုတ် ဘူး မေမေရဲ့ ... တက္ကသိုလ်ရောက်မှ သူငယ်ချင်းကောင်းရတာ သူ့အဲဒီ လိုဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..."

"ဘာသူငယ်ချင်းမှ ရခွင့်မပေးဘူး ... ကျောင်းနဲ့ အိမ်ပဲ အိမ်နဲ့ ကျော င်းပဲ ..."

ရွှေခြည်စုလွင်က နှုတ်ခမ်းမဲ့သည် ။

အငယ်ဆုံးစုစုအောင်လွင်က ကက်ဆက်နားထောင်နေရာကနေ
နားကြပ်ကိုဖြုတ်၍ စားပွဲပေါ် တင်လိုက်ကာ။

"အဲဒီတစ်ယောက်ကို သမီးနဲ့ အတူတူ တက္ကသိုလ်တက်ခိုင်းမှာ ပေါ့
ဟုတ်လားမေမေ"

"ဟုတ်တယ်တက်ခိုင်းရမှာ ပဲ ... အနားပါးနီးမှာ သူ့ဆွေမျိုးသားချင်း
တွေရှိတယ် ... ပါးစပ်တွေ ဟမလာခင် အပြောမခံရအောင်လုပ်ပေးရမ
ယ်"

"ဘာမှ မဆိုင်ဘူး လုံးဝလုပ်မပေးနဲ့ ၊ စုလုံးဝမကျေနပ်ဘူး ဒါပဲ"

"ဟုတ်တယ် ... တက္ကသိုလ်တက်ခိုင်းဖို့ ကတော့ မေမေအခွင့်အရေး
ပေးလိုက်တာပဲ"

"ဟုတ်တယ် ... လုံးဝမတက်ခိုင်းရဘူး"

"တော်ကြစမ်း ... ပါးစပ်တွေပိတ်ထားကြ"

ဒေါ်စုစုလွင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောလိုက်ပြီးမှ အသံကိုနှိမ်ချကာ
...

"ညည်းတို့ အိမ်ပေါ်ကနေ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းချင်လို့ လား"

"ဘာဆိုလဲမေမေ နှစ်တွေပဲကြာလှပြီ ...
သူမူလတန်းလေးကတည်းက မေမေတို့ လက်ပေါ်မှာ ကြီးခဲ့ရတာ ... ဘ
ယ်သူလာထိန်းပေးလို့ လဲ ... ဒီအိမ်ကြီးဒီစီးပွားရေးတွေရော ဖေဖေဦးစီး
လုပ်နေခဲ့လို့ ဒီလောက်ထိ အခွန်ရှည်နေတာ"

ဒေါ်စုစုလွင်က နှုတ်ခမ်းကိုဆတ်ခနဲ တွန့်ပင့်လိုက်၍ ...

"ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်အားကြီး ... ညည်းတို့ အဖေလုပ်လို့

အခုနို့ဆီခွက်ကြီးပဲ ကျန်တော့တာ ကြွေးတွေပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီ"

"တော်ပါမေမေရယ် ... မေမေပါးစပ်က ဒီစကားတွေထွက်နေတော့
သေချာတယ် ... ဒီဟာမ ရှေ့လျှောက်လူပါးဝဦးမှာ ..."

"ကြည့်ပါလား ... မိန်းမတန်မဲ့ ထိပ်ပြောင်ဖြစ်သွားအောင် ဆံပင်
တွေကို တစ်ချောင်းစီ ဆွဲနှုတ်ပစ်လိုက်မယ်"

"ဟုတ်တယ် ... ဒီဟာမမျိုး ခေါင်းထောင်ကြည့်ပါလား ... လည်မြို့
တောင် နင်းပစ်လိုက် ဦးမယ်"

"အေးပါ ... ညည်းတို့ နှိပ်စက်လို့ လဲ ဟိုမှာ ယဲ့ယဲ့ပဲရှိတော့တာမဟု
တ်လား"

"ကိုယ်လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့ မရဘူး ... ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာရှိသေး
တယ်"

ညီအစ်မသုံးယောက်စလုံး မျက်နှာများက တစ်သွေးတစ်ချောင်းတ
ည်းရှိနေကြတာ။

"ဘာပတ်ဝန်းကျင်ရှိရှိ ... အဲဒီဟာကတက္ကသိုလ်ရောက်ကြည့် ကြော
က်ပါပြီ မတက်တော့ပါဘူး ... လို့ အော်ပြောအောင်ကို ပညာပြလိုက်ဦး
မယ်"

ကြိမ်းဝါးသံတို့ က တစ်ထပ်တည်း။

အခန်း(၂)

"ကဲ ... ဆင်းတော့"

"ဟင် ..."

"ဆင်းတော့လို့ ပြောနေတာ ... ဘာဟင်လဲ ... ရောနှစ်ဆယ်ဒီကနေ လိုင်းကားစီးပြီး ကျောင်းကိုသွား"

သုန် နှစ်ဆယ်တန်အသစ်လေးတစ်ရွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်လုံး လေးပြူးသွားသည်။ ။

ဘယ်လိုသွားရမှန်းနားမလည်။

အိမ်ကနေထွက်လာတော့ ကားပေါ်တင်ခေါ်လာပြီး လမ်းကျမှ ဆင်း တော့ဟု ပြောလာသဖြင့် သုန်ဘေးဘီကိုဝေကြည့်ကာ မျက်နှာလေးငယ် သွားသည်။ ။

"သုန် ... သုန်မသွားတတ်လို့ ပါမမရယ် ... ဒီကားနဲ့ ..."

"စိတ်ကူးယဉ်လှချေလား ... မိသုန် ... ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကျောင်းတ က်ရအောင် နင်က ဘာမို့လို့ လဲ ...ဆင်း...ခုဆင်းစမ်း"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့"

ပခုံးကိုအတင်းတွန်းချနေသဖြင့် သုန်ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်ရင်း...

ပေတရာလမ်းမကြီးမှာ ခြေနှစ်ချောင်းခိုင်ခိုင်မရပ်ရသေးမီ ကားက ဆောင့်ထွက်သွားတော့ သုန်ကမန်းကတန်း ဆုတ်ရှောင်ရသဖြင့် လူက ယိုင်နဲ့ ကာ ပလက်ဖောင်းပေါ်လက်ကလေးနှင့် လေးဘက်ထောက် ကျ သွား၏။

"လဲပါဦးမယ်ကွာ ... ကျွတ် ... ကျွတ်"

"ဟေ့ ... လိုက်မလား"

ဖြတ်သန်းသွားကြသော ကားပေါ်မှ ရယ်သံတချို့ပျံ့လွင့်ကုန်ခဲ့၏။ သုန်ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ နှစ်ဆယ်တန်လေးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ရှေ့မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ သည် ။ ကျောင်းကို ရောက်ဖို့ ဘာကားစီးရမှန်းမသိ။

သုန်ဟိုပြေးဒီမေးနှင့် ကျောင်းရောက်လာတော့မောဟိုက်တုန်ယင် ကာ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လည်း ချွေးတွေရွဲကာ တော်တော်နဲ့ ခြေလှမ်းလို့ မရပေ။ မြင့်မားထည်ဝါလှသော တက္ကသိုလ်အဆောက် အဦးကြီးကို လှမ်းကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးတွေပြိုးသွားပေမယ့် အမောမပြေနိုင်။

သူမတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရခဲ့လေပြီ။

ဒါဟာ လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့တဲ့ အရာဖြစ်သည် ။ တက္ကသိုလ်ဝန်းထဲခြေ ချမိတာနဲ့ ပဲ အန်တီစုစုတို့ မိသားစုအပေါ် ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်ခြင်း တွေ အတိုင်းအဆမရှိဖြစ်ထွန်းလာခဲ့သည် ။

"တီ"

"အမေ"

ကားခေါင်းကိုလည်း နံဘေးမှ မြင်သည် ။ တီခနဲဟွန်းသံကလည်း ကပ်လျက်တီးလိုက်သဖြင့် သုန်တွန့်ခနဲဖြစ်သွား၏။

"လမ်းမအလယ်ခေါင်မှာ ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ"

ကားပေါ်ကနေ လှမ်းဆူသွားသေးသည်။ ။

နှုတ်ခမ်းဖျားလေးတွေပေါ်မှာ စို့တက်နေသော ချွေးတို့ ကိုလက်ခုံလေးနဲ့ အသာလေးသုတ်၍ သုန်ရှေ့ဆက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။

နားထဲမှာ တီးသံ၊ ဆိုသံတွေလိုလို လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေလိုလို ဘယ်ကကြားနေရမှန်းမသိ။

မောင်မယ်သစ်လွင် ကြိုဆိုပွဲကြီး ကျင်းပနေတာကိုသုန်မသိပါ။ သူမသိသည် က သူမတက်ရောက် ရမည့် စာသင်ခန်းကို သွားဖို့ ပဲဖြစ်သည်။ ။

"ဟိတ်ဘာရှာနေတာလဲ"

နောက်ကနေ ပခုံးလာပုတ်တာကြောင့် လန့်ဖျန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဆံပင်တိုကပ်ကပ် ခပ်သွယ်သွယ်ကိုယ်လုံးလေးနှင့် ပြုံးပြနေသော နှုတ်ခမ်းထောင့်အောက်နားလေးမှာ လည်း ပါးချိုင့်ခွက်သေးသေးရှိနေသော လွန်စွာချစ်စဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာလေးပိုင်ရှင်ကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ သုန်နှစ်ခြိုက်စွာ ပြန်လည်ပြုံးပြကာ...

"ဟို ... ဓာတုအင်ဂျင်နီယာ ..."

သူမစကားမဆုံးမီ ...

"အဲဒါနောက်မှ ရှာမယ်လေ ... လောလောဆယ် ဟိုမှာ ဆိုကြတီးကြတာတွေ သွားကြည့်မယ် လာ ..."

"ဟင် ... ဘယ်မှာ လဲ"

"စက်မှုခန်းမထဲမှာ ပေါ့ ... တို့ အဖော်မရှိလို့ မသွားဘဲနေရတာ"

"နင်က ... ဘာဘာသာလဲဟင်"

"အတူတူပဲ ယူနဲ့ တို့ ကလပ်စ်မိတ်ပါ ... အဲဒါပူမနေပါနဲ့ "

"အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုတီးနေကြတာလဲ"

သူမဆွဲခေါ်တဲ့ နောက်ကို လိုက်လာတာနဲ့ သုန်သိချင်တာကိုလည်း မနားတမ်းမေးနေမိသည်။ ။

"မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲလေ ... ယူကလည်း ဘာမှ မသိဘူးလား ... တို့ ကဒီကျောင်းမှာ တို့ ကိုကိုရှိတော့ ဒီပွဲကိုနှစ်တိုင်းလိုက်ကြည့်တယ် ... အဲဒီမှာ ကျောင်းသားဟောင်းတွေရော တို့လို ကျောင်းသူသစ်တွေရော အစုံပဲ ... တကယ့် အချောအလှတွေချည်းပဲ"

သုန် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားသည်။ ။

တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားရမှန်းမသိဘယ်ဝင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတုန်း ဦးဆောင် ခေါ်ဝင်မယ့်သူရလိုက်သဖြင့် အရိပ်ကောင်းတစ်ခုခု အောက်ပြေးဝင်လိုက်သလို ရင်ထဲမှာ အေးချမ်းသွား မိ၏။

"အထဲမှာ ဘယ်သူဆိုနေတာလဲမသိဘူး ... ကော်ရစ်ဒါမှာ တောင်ကျပ်ခဲနေတာပဲကြည့်စမ်း"

သုန့်ကိုခေါ်လာသူလေးက ညည်းညူသလိုပြောရင်း အပြေးအလွှားသွားကာ ဝင်ဖို့ နေရာ ရှာသည်။ ။

စက်မှုခန်းမ၏ အနောက်ဘက်ဆုံး ဝင်ပေါက်တံခါးကနေ အထဲသို့ ခေါင်းလေးပြူကြည့်နိုင်ဖို့ အကြိတ်အနယ်ကြိုးစားနေသည့်သူမလေးကိုကြည့်ကာ သုန်ဘေးကနေ သနားမိသည်။ ။

ဝါသနာက သေးသေးလေးမဟုတ်ပါ။

ဆိုနေသည့်သီချင်းက ယုဇနရဲ့ သီချင်းထင်သည်။ ။

"တောက် ... အသံကတော့ တကယ်ဝှတ်တယ် ... လုံးဝကိုမမြင်ရဘူး ... နင်ကြည့်မလား ... လာ ... ရှေ့တိုး"

သုန့်ကို လက်ဆွဲနေရာပေးဖို့ လုပ်နေသေးသည်။ ။

သုန့်ခေါင်းလေးခါပြု၏။

"ဟင့်အင်း ... သုန့်ဝါသနာမပါပါဘူး ... နင်ပဲကြည့်ပါ"

"မမြင်ရဘူး ... တကယ်ညစ်တယ်"

သူမလေးက နားဆွဲလေးတွေလှုပ်ခါသွားအောင် ခေါင်းကိုလှုပ်ရှားကုတ်ဖွ၍ ခြေထောက်လေးပါ ဆောင့်သည်။ ။

"တို့ ... ချီပေးရမလား"

အနားမှာ ရှိနေသည့်တစ်ယောက်က ရယ်မောမောနဲ့ ထပ်ပြောသည်။ ။

"ယူက ချီပေးရအောင်စွန့်ကြီးလား"

သူမလေးက ဆတ်ခနဲပြန်တွယ်၍ မျက်စောင်းထိုးသည်။ ။

"ဟင်း ..."

သုန့်လက်ကိုဆွဲ၍ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ရင်း...

"ဒီနေ့မှ ကိုကိုတို့ ဘယ်ရောက်နေတယ်မသိဘူး ... တို့ ကအိပ်ရာထနောက်ကျသွားလို့ ပါ ... မဟုတ်ရင် နေရာကောင်းရတာပေါ့ ကိုကိုကလည်း လွန်ပါတယ် ... ကျောင်းမှာ မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲကိုတော့ အလှအယက်သွားတယ် ... ကိုယ့်ညီမကျောင်းသူသစ် တစ်ယောက်ကြီးကိုတော့ ထားခဲ့တယ်တဲ့ ... တွေ့လို့ ကတော့ ပြောကိုပစ်လိုက်ဦးမယ် ..."

တစ်ယောက်တည်း ကြိမ်းဝါးနေသေးသည်။ ။

"ယူကရော ဒီမှာ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ နှစ်ဟောင်းထဲကမရှိဘူးလား"

"ရှိတယ် ... အဲ ..."

ဖြေပြီးမှ သုန်နှုတ်ခမ်းလေးကိုလက်နဲ့ ပြန်ပိတ်မိသည်။ ။

"ဘာလဲ ... ယူကလည်း တို့လိုပဲလား..."

"အင်း ... အဲ... မဟုတ်ဘူး ... နင့်နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်"

သုန်ဘာဖြေရမှန်းမသိ၍ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ ကောက်မေးလိုက်မိသည်။ ။

"ဟုတ်သားပဲ မိတ်ဆက်ဖို့ တောင်မေ့နေတယ် ... လာ တို့ ပင်မဆောင်ရွေ့မှာ သွားထိုင်ရအောင်"

ခုံတန်းလေးဆီကို သွားကြတာလည်း သူမပဲဦးဆောင်ခဲ့တာပါပဲ။

"ယူနာမည်အရင်ပြောလေ"

"လက်ဝဲသုန်"

"လက်ဝဲသုန်"

"အင်း..."

"အဆန်းပါလား"

သူမ လှောင်သလိုပြောင်သလို ရယ်ချလိုက်သဖြင့် သုန်စိတ်မဆိုးမိပါ

။

"ဆောရီးနော် လှောင်တာ မဟုတ်ဘူး ... တို့ က ဟန်မဆောင်တတ်လို့ ပါ"

"ရပါတယ်"

သုန်ကပြုံးပြ၍ ခွင့်လွှတ်တော့ သူမက ခပ်စူးစူးလေးပြန်ကြည့်ကာ

...

"ယူက အရမ်းအေးတာပဲနော် ... မြင်တာနဲ့ သိတယ် ... မျက်နှာလေးကလည်း လှတယ် ချစ်စရာကောင်းတယ် ... ပြီးတော့ ဆံပင်တွေက ပေါင်လယ်လောက်ရှည်တယ်ထင်တယ်"

"အင်း..."

သုန်က ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ခွကျစ်ချထားသည့် ဆံပင်တွေကို စမ်းကိုင်လိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

"တို့ ကဆံပင်ရှည်ထားရမှာ စိတ်မရှည်ပေမယ့် ... ဆံပင်ရှည်တဲ့ လူဆို သိပ်သဘောကျတာ ... ပြီးတော့ ယူလိုအေးအေးလေးနေတတ်တာကိုလည်း ကြိုက်တယ် ... တို့ ကလေး ဘာမဆို ဆရာလုပ်ရမှ ကြိုက်တာ ... တို့ ကို ဦးဆောင်သွားမယ့်လူဆိုဆောရီးပဲ"

"ဪ ..."

"ယူနဲ့ တို့ ခင်လို့ ရမလား"

"ရပါတယ် ... နင့်ကိုငါခင်တယ်"

"ဟိုလေ ... တို့ ကမြတ်မြတ်နိုးနိုး ... အားလုံးကတော့ နိုးနိုးလို့ ခေါ်ကြတာပဲ ... အိမ်မှာ ပြောတာကျောင်းမှာ တော့ ဘော်ဒါမရှိသေးဘူး ... အ.ထ.ကမှာ အတူတူပေါင်းခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းမတွေက ဒီကိုတစ်ယောက်မှ မရောက်ဘူးလေ ... ယူက ပထမဆုံးသူငယ်ချင်းပေါ့"

သုန် နိုးနိုးကိုကြည့်၍ အားကျနေမိသည်။ ။

ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ ပြောဆိုနေထိုင်ပုံ မြင်တာနှင့် လူကုံထံအသိုင်းအဝိုင်းထဲကမှန်း သိသာနေသည်။ ။

ဖြူဝင်းနုဖတ်သော လက်ချောင်းလေးတွေမှာ လက်စွပ်ပါးပါးလေးတွေအပြည့်။

ဟန်းချိန်း၊ ဖုဒ်ချိန်း၊ လည်တိုင်မှာ အစ လက်ဝတ်လက်စားတွေညွတ်နေသည်။ ။

အနည်းငယ်ပြေပြစ်သည့် မျက်နှာပြင်လေးရှိပေမယ့် ရယ်လိုက်တိုင်း အင်မတန်ချစ်စရာ ကောင်းသည့် မျက်နှာလေးဖြစ်နေတဲ့ သူ။

"နင့်မှာ မိဘတွေရှိမှာ ပဲနော်"

"အင်း ... ရှိတာပေါ့ ... ဘာလဲ ယူကမိဘမဲ့လား"

မေးပုံက ပွင့်လင်းလွန်းသောကြောင့် ရိုင်းသလိုကြီးပါ။

ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲနွေးဆင်းသွားလေတော့ သုန်စိတ်မဆိုးခဲ့ပေ။ ခေါင်းလေးအသာညိတ်ပြကာ...

"ဟုတ်တယ် သုန့်မှာ ..."

သုန့်မျက်လုံးလေး တစ်နေရာကိုကြည့်ကာ ပြူးကျယ်ခြောက်ခြားသွား၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

နီးနီးကပါ သုန်ကြည့်ရာကို လှမ်းကြည့်၏။ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူသော မျက်နှာနှစ်ခု။ ပင်မဆောင်ရဲ့ လက်ဝဲဘက်ထောင့်မှာ မိန်းကလေးတွေအများကြီး ရှိနေကြပေမယ့် သုန့်ကိုတင်းတင်း မာမာမျက်နှာများ နဲ့ လှမ်းကြည့်နေကြသော ထိုမျက်နှာနှစ်ခုကိုပဲ နီးနီးတုန်ခနဲသတိပြုမိသ

ည် ။

သုန်ကိုပြန်ကြည့်တော့ သရဲတစ္ဆေကိုမြင်လိုက်ရတဲ့ အတိုင်း။

"သူတို့ က ဘယ်သူတွေမို့လဲသုန် ..."

သုန်သည် ထိုမျက်နှာများကို စိတ်ညှို့ခံထားရသူပမာ စူးစိုက်ငေး
မောရင်းနေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သေးသည် ။

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ ..."

"သူတို့ ခေါ်နေပြီ သွားမယ်နော် ..."

သုန်လွယ်အိတ်လေးကိုပင် မလွယ်တော့ဘဲရင်ခွင်ထဲမှာ ပိုက်လျက်နှ
င့် အပြေးအလွှားထွက်သွား လေသည် ။

နိုးနိုးမျက်မှောင်တွန့်လျက် မကျေမနပ်ကျန်ခဲ့ရင်း။

အခန်း(၃)

"ဖြန်း"

"အား ..."

"ရိုက် ... မမ"

"ဖြန်း"

"အား ..."

သုန်လဲကျသွားခွင့်မရပါ။ တစ်ယောက်က လက်မောင်းမှ ဆွဲထူထားသည်။

နေခြည်စုစုလွင်ရဲ့ ရိုက်ချက်များက သုန့်ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ ...

"ကဲ ... ကဲတော်ကြတော့"

ဒေါ်စုစုလွင်က ကုလားထိုင်မှာ ခြေခြင်းချိတ်ထိုင်ကြည့်နေပြီး သုန်ခွေခေါက်ပျော့ဆင်းနေမှ လှမ်းတား၏။

"ငါးဖယ်မ ဘယ်လောက်ရိုက်ရိုက်မမှတ်ဘူး ... ဒီကောင်မက ဘယ်သူနဲ့ သွားတွဲလဲ မေမေသိလား"

"ပြောပါဦး ဘယ်သူနဲ့ သွားသိနေတာလဲ ..."

"နာမည်တော့ သမီးမသိပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ဆ

က်ကိုကိုရဲ့ ညီမ ဆိုတာသိတယ် ... သူ့အစ်ကိုနဲ့ ခဏခဏပါလာတာ မြင်ဖူးနေတာ ... သူတို့ အဖေက နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ တကယ့်အဓိက ရာထူးကြီး မောင်နှမနှစ်ယောက်က ကားတစ်စီးစီးနဲ့ လာတာ ဆက်ကို ကိုဆိုတာရောသိလား ... စက်မှုမှာ သိပ်ပေါ်လွင်တဲ့ ကောင် သူတို့ အုပ်စု တစ်စုလုံး ပေါ်ပြူလာတွေ ချည်းပဲ"

"ဟဲ့ ... ဒီမှာ ငါ့ကိုကြည့်စမ်း အဲဒီတစ်ယောက်ကို နင်ဘယ်လိုသွားစည်းရုံးလိုက်တာလဲ ... သူ့အစ်ကိုလိုဟာမျိုးက နင့်လိုမိန်းမကိုများ စိတ်ကူးမယ်မှတ်လို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး မမနေရယ်"

"မပြောနဲ့ "

ပါးစပ်နဲ့ လက်ကတစ်ထပ်တည်း...

သုန့်ပါးပြင်တစ်ဖက်မှ သည် နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စ၍ သွေးစတို့ စိုစွတ်လာ၏။

"ကောင်မလေးက လည်မယ့်ပုံလေးမေမေရဲ့ ... ချောချောလှလှ ခပ်သွက်သွက်လေးရယ် ... နင်က အပြင်ထွက်ခွင့်ပေးလိုက်တာနဲ့ အားကိုးရှာတာပေါ့လေဟုတ်လား ..."

သုန့်စကားမပြောရဲတော့ဘဲ ခေါင်းလေးသာတွင် တွင် ခါနေမိသည် ။ နေခြည်က သုန့်မေးဖျားလေးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ဆွဲခါ၍ ...

"ကောင်မ ... ပြောစမ်း အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ နောက်ကိုစကားပြောဦးမလား"

"မပြောတော့ပါဘူး"

"ဖြန့်း"

"အား ..."

"ခေါ်ဦးမလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဖြန့်း"

"နေခြည် ... တော်ပြီ ... အရမ်းကရောဖြစ်ကုန်မယ်"

"ဒီကောင်မကိုမြင်နေရရင် သမီးတော့သတ်မိမှာ ပဲမေမေ
အဲဒါကြောင့် မေမေ့ကိုပြောတာ ဒီကောင်မကိုကျောင်းဆက်မထားပါနဲ့
လို့ ... ခုကြည့်စမ်း ကျောင်းတစ်ရက်ပဲသွားရသေးတယ် ... တကယ့်ဂရိ
တ်ဆိုတာနဲ့ တက်ပေါင်းလိုက်ပြီ"

"မိသုန်ပြောစမ်း အဲဒီတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုခင်သွားတာလဲ"

ရွှေခြည်က ပခုံးကိုဆောင့်ခါ၍ မေးသည်။

သုန်ပြန်ဖြေဖို့ အင်အားမရှိတော့ပါ။

ပါးပြင်သည် ကျိန်းစပ်ကိုက်ခဲလာကာ မျက်လုံးပြာဝေနေပြီ။

"ဟဲ့ ... ဟာမမေးနေတာကိုကြားလား"

"အင်း ..."

သုန်ကြိုးစား၍ ခေါင်းထောင်ပေမယ့်မရ။

ချာခနဲ စိုက်ကျသွားသည်။

"ကောင်မမထီလေးစားနဲ့ "

ရွှေခြည်လက်ကိုလွှဲမြှောက်လိုက်၏။

သို့သော် ဒေါ်စုစုလွင်ကဗျာကယာထလာကာ ရွှေခြည်လက်ကိုဖမ်း
ဆွဲထားလိုက်ပြီး...

"အောက်ကလူကိုလည်း ပြန်ကြည့်ဦး ... လူကိုဖွဲအိတ်ကြီး
မှတ်နေကြသလား ... တကယ်ပါပဲအေ ..."

"သေသွားလည်း အေးတာပဲမေမေရာ ..."

"သေမှာ စိုးလို့ မဟုတ်ဘူး ... ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ သေရင်ညည်း
တို့ ထောင်ကျမှာ နားလည်လား ... အားလုံး လမ်းဘေးရောက်ကုန်မယ်
"

သုန်ကိုယ်လေးကို ဆောင့်လွှတ်လိုက်သောအခါ သုန်သည် ကြမ်းပြင်
ပေါ်မှာ အဖျားတစ်စကနေ ကိုင်ဆွဲ၍ လွှတ်ချလိုက်သော ကြိုးတစ်စလိုပုံ
ခနဲခွေဆင်းသွား၏။

"ဟောကားသံကြားတယ် ... ညည်းတို့ အဖေ လာပြီထင်တယ်"

"တံခါးပိတ်ထားခဲ့ ..."

ဒေါ်စုစုလွင်က အရင်အပြင်ထွက်သွား၏။

အားလုံးဝေးကွာသွားကြသော ခြေသံများကိုသုန်ကြားနေသည် ။ မျ
က်လုံးတွေ မှီ တံထားကြသည့် ကြားမှ အနီရောင်အပြာရောင်တွေ ပြေး
လွှားလင်းလက်ကာ တဒိုင်းဒိုင်းထိုးဆောင့်လာသော ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး
ချာချာလည်လျက် နောက်ဆုံးမှာ တော့ သုန်ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့ပေ။

အခန်း(၄)

"မိသုန်"

"ရှင်"

ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံဟာ နားထဲမှာ ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသည့်အတိုင်း ဆူညံပူလောင်သွား လေသည်။ ။

ယောင်ယမ်း၍ လွယ်ထားသည့်အိတ်ကို ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျစ်နေအောင် ဖက်ထားလိုက်မိသည်။ ။

ရွှေခြည်က ရှေ့ကပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး မေးဖျားကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲမော့လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကိုဆွဲဖျစ်လိုက်ရာ...

"အား"

သနပ်ခါးလိမ်းတာတောင် မျက်ရည်ကျအောင်နာသည့် မျက်နှာတစ်ခုလုံးဟာ မခံရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သွားလေသည်။ ။

"ဘာဖြစ်တာလဲအဲဒါ ... ကိုင်တာလေးတောင် အဖြစ်ကသည်းသေးတယ် ... နင့်သနပ်ခါးက ဒီထက်ထူထူလိမ်းလို့ မရဘူးလား ... ဘေးမှာ အနီကွက်တွေပေါ်နေသေးတယ် ... သွားပြန်လိမ်း ..."

နေခြည်က အနီရောင်ကြိုးပျော့လေးနှင့် ချည်လွယ်အိတ်လှလှလေး

ကို ဟန်ပါပါလွယ်၍ အနားကထွက်လာသည်။ ။

"ဒဏ်ရာတွေဖုံးအောင် သနပ်ခါးလိမ်းပါဆိုမှ သူကအလှပျက်မှာ စိုး
နေသေးတယ် ... ဟင်း ... ထပ်လုပ်လိုက်ရရင်သေဦးမယ် ... ဘာလုပ်
နေတာလဲ ... သွားပြန်လိမ်းဆိုလိမ်းလေ"

သုန်အခန်းထဲပြန်ဝင်၍ သနပ်ခါးပြန်သွေးမျက်နှာပေါ်သာသာလေး
တင်။ ပွတ်မပစ်နိုင်သည့် သနပ်ခါးကပါးပေါ်မှာ အပုံလိုက်ကြီးဖြစ်နေ
ပေမယ့်သာသာလေးပဲညှိလိုက်နိုင်ကာပြန်ထွက်လာခဲ့၏။

"ဟီး...ဟီး"

သုန်ကိုကြည့်၍ စုစုအောင်လွင်ကခတ်ခနဲရယ်သည်။ ။

"ဒီနေ့တော့အရမ်းရယ်ရမယ့်ပွဲပဲ...ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်မသွားဘဲစက်
မှုထဲလိုက်ရမလားပဲ"

စုစုက သမိုင်းအဓိကနဲ့ ပထမနှစ်မို့ သုန်တို့ နဲ့ အတူနေခြည်နဲ့ ရွှေခြ
ည်တို့ က ခပ်မိန့်မိန့်ပြီး၍ ရှေ့ကထွက်သွားကြ၏။

"သမီးရေ ခဏနေဦး"

ဒေါ်စုစုလွင်က တံခါးဝနားမှာ လာရပ်၍ ...

"သူ့ကိုလမ်းမှာ ချမပစ်ခဲ့နဲ့ ... အဲဒါတွေသူအခွင့်အရေးရသွားတာ ...
အတန်းထဲ ရောက်အောင်သွင်း ... အပြန်ကို စောင့်ခေါ်ဘယ်သူနဲ့ မှ အ
ပေါင်းအသင်းမဖြစ်စေနဲ့ "

"စိတ်ချ ဒီတစ်ခါနပ်သွားပြီ"

နေခြည်ကကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းသည်။ ။

ကားပေါ်မှာ ခုလိုတစ်ပြုကြီးစုတင်၍ တစ်ကျောင်းစီလိုက်ချပေးရ

တာကိုနေခြည်မကျေနပ်ပေ။

ပြောတော့ မေမေကဘာလေးညာလေးနဲ့ ကျောင်းမှာ ဒီပြင်သူဌေးတွေ ဘယ်လိုကျောင်းတက်ကြ သလဲဆိုတာ သူမှ မသိဘဲ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရှိကားနှစ်စီး၊ သုံးယောက်ရှိကားသုံးစီးနဲ့ ဒီကြားထဲ ဖအေလိုက်လာတဲ့ ကားကတစ်မျိုး ...

သူတို့ မှာ တော့ တိုရိုတာဆိုတဲ့ အရောင်မထွက်တော့သည့် ကားဟောင်းကြီးပေါ်မှာ ဖြတ်သိပ်ညပ်နေရတဲ့ အပြင် ...

"မိသုန်"

"ရှင်"

"ဟိုဟာမလေးနဲ့ ထပ်တွေ့ရင် ညည်းပါးစပ်ကိုပိတ်ထားနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"လုံးဝအဆက်အဆံမလုပ်နဲ့ ... လုပ်တာတွေကြည့်ပါးပုပ်ပြီသာမှတ်"

"

အပိုပြောတာမဟုတ်မှန်း သုန်သိသည်။

စကားပြောတာတောင် နာနေသည့်ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖွဖွလေးကိုင်မိရင်းကြေကွဲနေမိသည်။

"အတူတူပဲယူနဲ့ တို့ က ကလပ်စ်မိတ်ပါ"

နီးနီးပြောသည့်စကားသံလေးကို နားထဲမှာ ပြန်ကြား၍ လေကိုခွင်းကာပြေးလွှားနေသည့် ကားကြီးကိုရှေ့ဆက်မတိုးအောင်တားဆီးထားလိုက်ချင်သည်။

စာသင်ခန်းထဲရောက်ရင် နီးနီးကို ဘယ်လိုကျောခိုင်းနေမလဲ။

အခန်း(၅)

"ဟ ... ဟ ... လုပ်ကြပါဦး"

"ဘာလဲကွ"

"သရဲ ... သရဲ"

"ဘယ်မှာ လဲ"

တစ်တန်းလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကုန်သည်။ ။

မားမားကြီးရှည်ထွက်လာသည့် တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ညှိုးဟာ အခန်းဝရောက်လာသည့် သုန်ဆီသို့ တန်းခနဲတိုး လာပြီးမှ ဟိုလိုလိုဒီလို လိုဝေ့ထွက်သွားသည်။ ။

"ဟိတ် ... လာဒီကို"

လက်ယာဘက်ရှေ့ဆုံးမှ နိုးနိုးရယ်။

"သုန် ... ဒီကို လာလေ"

သုန်ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ။

သနပ်ခါးတွေပန်းပိတ်အောင်လိမ်းထားသော သုန်ကိုကြည့်၍ တစ်တန်းလုံးရယ်သံတွေ ထွက်လာသည်။ ။

နိုးနိုးကတော့ မရယ်ပါ။

အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာလေးနှင့် သူခေါ်တာလည်း မလာ။

ကျောင်းသားတွေလှောင်ရယ်ကြတာကိုလည်း ရှက်နေပုံနှင့်ထိုင်စရာမရသေးသော သုန့်ကိုသာ နားမလည်နိုင်ဘဲဒေါသလည်း ထွက်လာမိသည်။ ။

သုန့်သည် သူခေါ်လိုက်မှ ပဲ တီကိုဆားနဲ့ တို့လိုက်သလို အနီးစပ်ဆုံး ထိပ်ဆုံးတန်းမှာ ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်၏။

"အို ... ဇွတ်ကြီးပါလား ... ဒီမှာ လူပြည့်နေပြီ"

"ဟင် ..."

"တကယ်ပြောတာ နောက်ကိုသွား"

သုန့် ယောင်ချာချာလေးပြန်ထရပ်သည်။ ။

နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့လည်း လွတ်နေသည့်ခုံစွန်းမှာ စာအုပ်ပစ်ချခဲ့သူကချ။ လွယ်အိတ်နဲ့ ပိတ်ကာတဲ့ သူကက။

ထိုစဉ် နိုးနိုးသူမအနားရောက်လာကာ...

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ သုန့် ... လာခဲ့"

သုန့်လက်ကို နိုးနိုးက ဆတ်ခနဲဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ ။

"ဟင့်အင်း ... နိုးနိုး ..."

သုန့်နိုးနိုးလက်ထဲက သူမလက်ကလေးကို ရုန်းနေရင်း အတန်းထဲ ထိပါသွားလေသည်။ ။

နိုးနိုးနဲ့ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ။

ခုမှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားနေကြတုန်းနိုးနိုး

နဲ့ သုန်ရင်းနှီးသိကျွမ်းနေကြ တာကို အံ့သြနေကြပုံလည်း ရလေသည်။ ။

သုန်တစ်ယောက် နီးနီးမျက်နှာလေးပေါ်ကဒေါသများကို မြင်လိုက်ရသော် ရုန်းနေသည့် လက်ကလေးရပ်တန့်သွားသည်။ ။

ငြင်းဆန်သည့်မြင်လိုက်သော နှုတ်ခမ်းဟဟလေးမှ မည်သည့်စကားလုံးမှ ထွက်ကျမလာ တော့ပေ။
